

[Aksel Larsen.]

rende stat, Amerikas Forenede Stater, gennem talrige offentlige eller offentligt bekendte erklæringer fra sine statsledere, erklæringer, som jeg så ofte har dokumenteret fra denne talerstol, har tilkendegivet sine aggressive og krigslystne hensigter overfor Sovjetunionen og tilkendegivet, at Atlantpagten skal tjene disse hensigter. Glem ikke den berygtede krigsgale tale, som udenrigsministerens favorit ved præsidentvalget, Mr. Eisenhower, holdt i den fascistiske „American Legion“, og som jeg har fremdraget her i tinget, da vi sidst havde debat. Udenrigsministeren skulle læse sin egen tale og sammenholde denne tales hovedlinie med de citerede ord fra den danske regeringserklæring. Det var en tale fyldt af vrede og had mod Sovjetunionen og spækket med urigtige påstande til underbygning af denne fjendtlige og aldeles ikke venskabelige holdning til Sovjetunionen.

Jeg tænker bl. a. på udenrigsministerens omtale af spørgsmålet om grænsen for søterritoriet. Her er udenrigsministeren vred over Sovjetunionens 12 miles grænse og bestrider Sovjetunionens ret til selv at bestemme dette; men udenrigsministeren har ingen bebrejdelser at rette til Norge, som har fastsat en territorialgrænse, der ved sine bestemmelser om „fra næs til næs“ mange steder, og netop ved de bedste fiskevande, går langt længere ud. At Island har gjort noget lignende med endnu større virkning, generer heller ikke udenrigsministeren; men ministeren er fortørnet over, at Sovjetregeringen ikke vil lade en international domstol afgøre denne sag om sovjetregeringens søterritorium, som efter al hidtidig international statsret er et anliggende, der afgøres suverænt af den enkelte stat. Udenrigsministerens retsprincipper er ganske andre, når det gælder f. eks. Frankrig. Her er han forståelsesfuld overfor den franske regerings synspunkt, at Marokkos og Tunis' klager over fransk undertrykkelse absolut kun er et internt fransk anliggende og ikke må behandles af nogen international instans, end ikke af De Forenede Nationer.

Jeg tænker også på udenrigsministerens omtale af beskyldningen af svenske militærmaskiner, hvorunder han fordristede sig til den påstand, at disse militærmaskiner også efter russiske beregningsmetoder fløj over frit internationalt farvand. Udenrigs-

ministeren ved, at denne hans påstand er mildt sagt i diametral modsætning til sandheden. Er det venskabelighed, at udenrigsministeren fremsætter sådanne påstande?

Må jeg forøvrigt, da så meget allerede er inddraget i debatten, erindre om, at den danske regerings reaktion på den uhyrlige og ubegrundede hetz i anledning af, at en svensk flyvemaskine havde været inde over såvel Sovjetunionens søterritorium som landterritorium, var den, at forsvarschefen, storadmiral Qvistgaard, gav pressen meddelelse om en forholdsordre, der var givet danske militærflyvere. Denne forholdsordre skulle efter hans oplysninger gå ud på, at danske militærflyvere under alle omstændigheder skulle skyde, hvis de blev angrebet, ligegyldigt hvor de befandt sig, altså også om de ved en fejltagelse eller af anden grund var kommet ind over en anden stats territorium. Må vi bede om, at folketinget bliver gjort bekendt med denne forholdsordres ordlyd og derigennem får lejlighed til at tage stilling til den. Udenrigsministeren kan jo oplæse den, når han igen får ordet.

Hvorom alt er, udenrigsministerens tale åndede uvenskabelighed, ja, fjendskab mod Sovjetunionen.

Det samme gør den ensrettede dagspresse, som man påberåbte sig i sin erklæring til sovjetregeringen. Er det for resten ikke første gang i verdenshistorien, at en regering afgiver en note eller en erklæring til fremmed magt, hvori man siger: I kan læse vore aviser og derigennem blive bekendt med regeringens mening?

Udenrigsministeren var irriteret over det, han kaldte en vis, men for det meste ubillig og letkøbt kritik fra europæisk side mod USA. Hans irritation ændrer ikke det forhold, at Vesteuropas folk med god grund vender sig mod USAs politik og indblanding i europæiske landes anliggender. Når det er kommet så vidt, at selv Adenauers regering i Bonn må protestere mod, at USA finansierer og organiserer tyske nazister som morderbander i Vesttyskland, når det er kommet så vidt, at Englands regering gang på gang må komme med skarpe hestillinger og indsigelser til overregeringen i Washington, når det er kommet så vidt, at Frankrigs ministerpræsident, Vichymanden Pinay, figurlig talt måtte smide USAs ambassadør ned ad trapperne på grund af USA-regeringens uforskammede, er det billigt og letkøbt af Danmarks udenrigs-